

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.173/2020/9.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Viszló Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Viszló László ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (...) I. rendű, II.rendű felperes leánykori neve (...) II. rendű, **III. rendű felperes neve (... 36.)** III. rendű és IV.rendű felperes neve (...) IV. rendű felperesnek a Csízy Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Csízy Levente ügyvéd) által képviselt **alperes neve (...)** alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 59.M.562/2019/12. számú ítéletével szemben a felperesek által 13. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a perköltség tekintetében részben, akként változtatja meg, hogy az I. rendű felperes által fizetendő perköltség összegét 112.000 (száztizenkétezer) forint + Áfa, a II. rendű felperes által fizetendő perköltség összegét 85.000 (nyolcvanötezer) forint + Áfa, a III. rendű felperes által fizetendő perköltség összegét 115.000 (száztizenötezer) forint + Áfa, a IV. rendű felperes által fizetendő perköltség összegét 95.000 (kilencvenötezer) forint + Áfa összegre szállítja le.

Kötelezi az I. rendű felperest 30.000 (harmincezer) forint + Áfa, a II. rendű felperest 20.000 (húszezer) forint + Áfa, a III. rendű felperest 30.000 (harmincezer) forint + Áfa, valamint a IV. rendű felperest 20.000 (húszezer) forint + Áfa perköltség címén alperes javára történő megfizetésére 15 napon belül.

Az I. rendű felperest terhelő 359.550 (háromszázötvenkilencezer-ötszázötven) forint, a II. rendű felperest terhelő 285.010 (kettőszáznyolcvanötezerötíz) forint, a III. rendű felperest terhelő 363.940 (háromszázhatvanháromezer-kilencszáznegyven) forint, továbbá a IV. rendű felperest terhelő 302.550 (háromszázkétezer-ötszázötven) fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

- [1] A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2020. február 17. napján meghozott 59.M.562/2019/12. számú ítéletével elutasította a felperesek keresetét, melyben a felmondásukat követő munkáltatói tájékoztatás, mint jogellenes munkáltatói felmondás alapján kérték a munkaviszonyuk jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeinek az alkalmazását.
- [2] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesek pedagógus munkakörben közalkalmazotti jogviszonyban álltak alkalmazásban, amely a fenntartóváltást követően 2017. szeptember 1-től munkaviszonyra alakult át.

- [3] A felperesek írásbeli felmondással szüntették meg a munkaviszonyukat. Az I. rendű felperes 2018. június 22-én, 2018. július 1-jével kezdődő 30 napos felmondási idővel, a II. rendű felperes 2018. június 7-én, 2018. július 22. napján kezdődő 30 napos felmondási idővel, a III. rendű felperes a 2018. június 22. napján kelt felmondással 2018. július 2. napjával kezdődő 30 napos felmondási idővel, a IV. rendű felperes pedig a 2018. június 25. napján, a 2018. július 14. napjával kezdődő 30 napos felmondási idővel szüntette meg a munkaviszonyát.
- [4] Az alperes a felmondásokat tudomásul vette és erről írásbeli tájékoztatást adott ki az I., III. és IV. rendű felperesek részére 2018. június 27-i keltezéssel, a II. rendű felperes részére pedig 2018. június 22-i keltezéssel. Ebben közölte, hogy a felmondásokat tudomásul vette, azonban a felmondási időt eltérően számította, ezért a jogviszonyok megszűnését az I., III. és IV. rendű felperesek tekintetében 2018. július 22. napjával, a II. rendű felperes esetében pedig 2018. július 7. napjával állapította meg.
- [5] A felperesek keresetükben a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. § (1) és 67. § (1) bekezdése, továbbá a 68. § (1) bekezdése alapján arra hivatkoztak, hogy az alperes által kibocsátott tájékoztatás a munkaviszonyukat megszüntető nyilatkozatként értelmezendő, melyet az alperes a felmondási idő alatt bocsátott ki és azzal jogellenesen szüntette meg a munkaviszonyukat.
- [6] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperesek éltek a felmondás lehetőségével, amikor írásban megszüntették a munkaviszonyukat. Abban a felmondás közlésétől eltérő időpontban határozták meg a felmondási idő kezdetét, amelyre lehetőségük volt. A felperesek tehát az általuk meghatározott felmondási időhöz képest számították a jogviszonyuk megszűnésének időpontját. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felmondási idő nem kezdődhet a felmondás közlését megelőző időpontban. Ugyanakkor azt nem tiltja a jogszabály, hogy a nyilatkozattevő szándékának megfelelően a felmondási idő későbbi időpontban vegye kezdetét.
- [7] A felperesek által a munkáltató részére benyújtott felmondás hatályosult azzal a tartalommal, ahogy azt a felperesek benyújtották, vagyis az abban rögzített felmondási idő szerint. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az alperes által kibocsátott „tájékoztatás” nem minősült felmondásnak. Abban egyértelműen azt közölte a munkáltató, hogy elfogadja a felperesek felmondását, az nem tartalmazott a munkaviszony megszüntetésére irányuló munkáltatói szándékot, csupán azt, hogy az alperes a felperesek felmondását elfogadta. A munkaviszonyok tehát a felmondások alapján szűntek meg.
- [8] Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy az alperesnek nem volt jogosultsága a felperesek által megjelölt felmondási időtől eltérni. Amennyiben ezt vitatta, lehetősége lett volna arra, hogy kezdeményezze a felmondási idő kezdő időpontjának módosítását. A felperesek ettől elzárkóztak, hiszen a munkáltatói tájékoztatáson is rögzítették, hogy a felmondási idő számítását vitatják. Ebből következően a felmondási idő kezdő időpontjaként és a munkaviszony megszűnésének időpontjaként azt az időpontot kellett figyelembe venni, amelyre a felperesek a felmondásokban hivatkoznak.
- [9] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a tájékoztató nem minősülhetett munkáltatói felmondásként, az alperesi intézkedés nem írta felül a felperesek nyilatkozatát a jogviszonyok megszüntetésére vonatkozóan. Ebből következően nem volt lehetőség a jogellenes munkáltatói felmondás jogkövetkezményeinek az alkalmazására.

A felperesek fellebbezése

- [10] A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetnek helyt adó érdemi döntés meghozatalát kérték.
- [11] Kifejtették, hogy a jogviszonyváltást követően az új fenntartóval kapcsolatos konfliktusok vezettek a munkaviszonyuk megszüntetéséhez. A felmondási idő meghatározásával az volt a céljuk, hogy az adott tanévet még munkavégzéssel töltsék, a távozásuk ne zavarja meg a tanítás rendjét.
- [12] A felperesek fenntartották azon jogi álláspontjukat, hogy az általuk kibocsátott felmondáshoz képest az alperes eltérően rendelkezett a felmondási idő számításáról, mivel korábbi időponttal szüntette meg a munkaviszonyukat. Ezért az intézkedése felmondási idő alatt kibocsátott munkáltatói felmondásnak minősült. Keresetük elbírálásakor a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 25/B. § (5) bekezdésének jelentősége volt, mivel a hivatkozott rendelkezést nem csak munkáltatói felmondáskor lehet alkalmazni. A felperesek felmondását alapvetően az alperes magatartása kényszerítette ki.
- [13] Kifejtették továbbá, hogy a jognyilatkozatokat tartalmuk szerint kell vizsgálni. Ez alapján az alperes által kibocsátott tájékoztatás felmondásnak minősült, mivel az alperes a munkaviszonyukat egy általa meghatározott időpontban, a felmondások tartalmától függetlenül szüntette meg. Önmagában az a körülmény, hogy a felperesek már korábban felmondással éltek, még nem zárta ki azt, hogy az alperes azonnali hatállyal felmondási idő alatt megszüntesse a munkaviszonyukat. Az alperes intézkedésére tekintettel a felperesek felmondásához joghatás nem fűződött, ezért a jogellenesség Mt. 82.§-ában meghatározott jogkövetkezményei alkalmazása indokolt volt.
- [14] A jogellenesség jogkövetkezményeinek alkalmazásakor nincs jelentősége a jogellenesség mértékének, a bíróság a tényállás és a jogszabályi rendelkezések figyelembevételével dönthet. A „tájékoztatás”-al az alperes a jogszabályi előírásokkal szemben szüntette meg a felperesek munkaviszonyát egy általa megjelölt időpontban a felperesek felmondásától eltérően. A felmondás több okból sem felelt meg a jogszabályban meghatározott tartalmi és formai követelményeinek, például indokolást sem tartalmazott.
- [15] A felperesek fellebbezésükben a perköltségre vonatkozó rendelkezést is vitatták. álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság által megállapított összege nem állt arányban a perben kifejtett jogi képviselési tevékenységgel arra is figyelemmel, hogy jogkérdésben kellett döntenie, a felperesek követelésének jogi megítélése azonos volt. Mindezek alapján kérték az alperest megillető perköltség leszállítását legfeljebb fejenként 60.000 forint+Áfa összegre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme

- [16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a megfelelő jogszabályok alkalmazásával érdemben megalapozott döntést hozott.

- [17] Helytállóan vette figyelembe, hogy a felperesek voltak, akik az alperesnél fennállt munkaviszonyukat felmondással megszüntették. Az alperes által ezt követően és ennek tudomásulvételével kibocsátott tájékoztatás egy olyan adminisztratív jellegű irat volt, amely célja nem a felperesek jogviszonyának megszüntetése volt, pusztán az, hogy reagáljon a munkavállalói felmondásokra. A Kjt. 25/B. §-ára történő felperesi hivatkozás téves volt, mivel ez a rendelkezés kizárólag munkáltatói felmondás esetén irányadó. A felperesek munkaviszonyát azonban a saját jognyilatkozatuk és nem az alperes intézkedése szüntette meg.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

A felperesek fellebbezése a perköltség tárgyában alapos, a per érdemét illetően nem alapos.

- [18] Az elsőfokú bíróság a per elbírálásához szükséges tényállást helyesen állapította meg, a megfelelő jogszabályok alkalmazásával, helyes következtetéseket levonva a per érdemét illetően helyes döntést hozott.
- [19] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.
- [20] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyiban találta szükségesnek pontosítani, hogy a IV. rendű felperes részére kiadott tájékoztató szerint az alperes nem 2018. július 22. napján, hanem 2018. július 25. napján tekintette megszüntnek a munkaviszonyát. Az I. és III. rendű felperesek felmondásait 2018. június 22-én, a II. rendű felperes felmondását 2018. június 7-én, a IV. rendű felperes felmondását pedig 2018. június 25-én vette át az alperes. A tényállás ekként történt kiegészítése nem befolyásolta az ügy érdemi elbírálását.
- [21] A felperesek alaptalanul állították fellebbezésükben, hogy az alperes által kibocsátott tájékoztatás elnevezésű irat a jogviszonyuk megszüntetésére irányuló munkáltatói felmondásnak minősült azért, mert abban a felmondási időt és a munkaviszonyuk megszűnésének napját a felmondásoktól eltérően határozta meg az alperes.
- [22] Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, a felpereseknek lehetőségük volt arra, hogy a felmondási idő kezdetét a felmondás közlésének napjához képest későbbi, eltérő időpontban határozzák meg. Az Mt. 68. §-a ugyanis a felmondási idő kezdete tekintetében csupán azt a korlátozást tartalmazza, hogy az nem kezdődhet a felmondás közlését megelőző időponttól.
- [23] A felmondási idő eltérő, adott esetben téves meghatározása azonban nem tette lehetővé, hogy a munkáltató ezzel kapcsolatos intézkedése - a már joghatályos, az Mt. 24.§-ának megfelelően közölt munkavállalói felmondások ellenére - munkáltatói felmondásnak minősüljön. A Kúria a munkáltatói felmondás kapcsán több határozatában is kifejtette, hogy önmagában a felmondási idő téves számítása nem eredményez jogelleneséget (Mfv.II.10.353/2006/4., Mfv.II.10.550/2001/4., Mfv.II.10.412/1999.). Mindezt a másodfokú bíróság jelen ügyben is alkalmazhatónak találta. Az alperes a tájékoztatóban nem a felperesek felmondásához igazodóan határozta meg a felmondási idő kezdetét és végét. Ettől azonban a munkavállalói felmondások tudomásul vételére vonatkozó írásbeli intézkedése nem minősült felmondásnak, a felmondási idő eltérő meghatározása okán sem, ezért ahhoz kapcsolódóan a jogellenes felmondás jogkövetkezményeit sem lehetett alkalmazni. Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a tájékoztatások megszövegezése nem hagyott

kétséget afelől, hogy az alperes a felperesek felmondására reagálva bocsátotta azt ki, abban kifejezetten akként nyilatkozott, hogy tudomásul vette a felmondásokat.

- [24] Az alperesnek nem volt lehetősége arra, hogy a felmondási időt eltérően számítsa a felperesek által közölt felmondáshoz képest. Ugyanakkor jelen perben erre irányuló kereseti kérelem hiányában nem volt lehetőség a felmondási idő téves számításának értékelésére, mivel a felperesek nem a felmondási idő téves számításával kapcsolatos igényt terjesztettek elő, hanem az Mt. 82. §-a szerinti - jogellenes munkáltatói felmondáshoz kapcsolódó - jogkövetkezmények alkalmazását kérték. Az erre alapított kereseti kérelmük azonban munkáltatói felmondás hiányában nem volt alapos. Tévesen hivatkoztak a felperesek fellebbezésükben a Kjt. 25/B. §-ra is, mivel e rendelkezés munkáltatói felmondás hiányában, a jogellenes felmondás jogkövetkezményeként jelen jogvitában szintén nem volt alkalmazható.
- [25] A másodfokú bíróság a felperesek fellebbezését a perköltség tekintetében alaposnak találta.
- [26] A felperesek helytálló érvelése szerint a perrel összefüggő képviseleti tevékenység értékelését befolyásolta, hogy az ügy elbírálása jogkérdésnek minősült, emiatt hosszadalmas bizonyítás lefolytatása nem volt indokolt. Az alperesi perköltség igényt nem tette indokolttá az a tény sem, hogy az alperesi jogi képviselő a perben tartott tárgyalásokon megjelent és munkaigényes, érdemben alapos beadványokat készített. A jogi képviselettel járó költségek vizsgálatára vonatkozó bírósági gyakorlat (BH2003.136.) az új perrendtartás alkalmazásakor is figyelembe vehető. A perköltség megállapításakor nem kizárólag a pertárgy értékét kell figyelembe venni, hanem a jogi képviselettel nyújtott munkavégzést, annak idő- és munkaigényességét is. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által meghatározott, kizárólag a pertárgy értékéhez igazodó perköltséget eltúlzottnak találta, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatásával annak összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (továbbiakban: IM rendelet) 3.§ (6) bekezdése alkalmazásával mérlegeléssel, az elsőfokú bíróság által meghatározott összeg 50%-ában határozta meg.
- [27] Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján a per főtárgya tekintetében - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta, a perköltség tekintetében részben megváltoztatta.

Záró rendelkezések

- [28] Az alperes a fellebbezési eljárásban pernyertes lett. A másodfokú bíróság a másodfokú perköltség összegét az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésében meghatározott összeg figyelembevételével határozta meg. Emellett jelentőséget tulajdonított annak, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor. Mindezek alapján az alperest megillető perköltséget a Pp. 80-82. §-a, továbbá IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg.
- [29] A fellebbezett pertárgyérték az I. rendű felperes tekintetében 4.494.420. forint, a II. rendű felperes tekintetében 3.562.644. forint, a III. rendű felperes esetében 4.549.224. forint, a IV. rendű felperes tekintetében 3.781.884 forint, melyet a másodfokú bíróság irányadónak tekintett a fellebbezési illeték meghatározásakor az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján. A felpereseket munkavállalói költségkedvezmény illette meg a Pp. 525. §-a alapján, ezért az őket terhelő fellebbezési illetéket a Pp. 95. §-96.§-a alapján az állam viseli.

[30] A másodfokú bíróság a fellebbezést erre irányuló kérelem hiányában a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készütségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. november 17.

. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Asbóth Balázs s.k.
bíró